TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction



GILLETTE-INSTINCT

Richting

TIEN KAMERS VAN DE GEEST

Er is een huis dat ieder van ons bewoont zonder het ooit te hebben gekozen.

Het heeft geen adres. Het staat op geen enkele kaart. Toch kennen we het beter dan welke plek ook waar we ooit echt hebben gewoond. Binnen zijn er tien deuren.

Sommige openen we elke dag zonder het te merken.

Andere houden we op slot, alsof ze niets met ons te maken hebben.

En dan zijn er kamers die we niet zelf hebben gebouwd, maar die we toch op de een of andere manier in ons meedragen. Dit is geen theorie.

Het is geen psychologiehandboek dat op een plank ligt te verstoffen.

Het is het verslag van een man die deze tien kamers een voor een heeft doorlopen, vaak zonder te weten waar hij was, en die nu, met een paar jaar meer op zijn schouders, probeert ze te beschrijven precies zoals hij ze heeft beleefd.

Tien deuren.

Ik heb ze allemaal geopend.

Sommige uit nieuwsgierigheid.

Sommige met tegenzin.

Sommige pas toen het al te laat was om terug te keren.

Als deze kamers je bekend voorkomen, is dat niet omdat ze mijn verhaal vertellen.

Het is omdat ze, ergens diep vanbinnen, ook het jouwe vertellen.

Ferdinando

INSTINCT — Richting

Telkens wanneer het moment kwam, stond ik op een kruispunt.

De geest zweeg.

Geen logica.

Geen berekeningen.

Geen strategie.

Alleen het lichaam.

Een lichte neiging naar links.

Als een blad dat de wind volgt zonder te weten waar het zal neerkomen.

Ik leerde dat het instinct uit een oeroud gebied komt.

Ouder dan woorden.

Ouder dan de angsten die we hebben leren dragen.

Het was er al.

Vóór de school.

Vóór de opvoeding.

Vóór het karakter.

Het instinct is de eerste bewoner van ons huis.

Degene die de huur blijft betalen, zelfs wanneer we vergeten dat hij bestaat.

Het spreekt niet.

Het wijst.

Het legt niet uit.

Het begeleidt.

Veel van de beslissingen die mijn leven hebben veranderd, zijn zo ontstaan.

Zonder bewijs.

Zonder garanties.

Zonder getuigen.

Een gevoel.

Niets meer.

En toch zie ik, terugkijkend, dat het genoeg was.

Want het instinct kent de toekomst niet.

Het kent onze waarheid — de waarheid die het verstand soms jarenlang probeert te bereiken, terwijl het lichaam haar al kende.

En wanneer we er echt naar luisteren, houden we op met vragen waar de weg naartoe leidt.

We beginnen te lopen.

Het probleem is niet wanneer het instinct zich vergist.

Het probleem is wanneer we doen alsof we het nooit hebben gehoord.

Want dan gaan we op zoek naar iemand anders die onze verantwoordelijkheden draagt.

Een ouder.

Een leraar.

Een baas.

Een regering.

Een lot.

Als we weigeren te luisteren naar wat we al weten, vinden we altijd wel iemand anders om de schuld te geven.

Dit is de mensheid.

Bijna altijd eerder bereid zichzelf te verraden dan een beslissing te nemen.

Ferdinando